

Pohádka o Květušce a její zahrádce

František Hrubín, Jiří Trnka

(zkráceno)

Chaloupka stála maličká,
v ní dědeček a babička,
veselí pořád, stále čilí,
jak holoubkové sobě žili.

Na podzim jednou stařečkové,
když sto let přešlo nad nimi,
na nové jaro nečekali
a navždy odešli do zimy.

Chaloupka po nich osiřela,
zahrádka osiřela též.

A všechno zapadalo sněhem,
sníh všude, kam jen pohlédneš.

Když sešel sníh a jaro nastalo,
zahrádce tolik se tu stýskalo,
neměla pro koho kvést a zrát,
nebyl tu, kdo by ji měl rád.

I začala se jednou steskem chvět
a strásla na vonnou zahrádku
růžový květ a bílý květ
a dala v ní život děvčátku.
A že se z květů narodilo,
Květuška všichni mu říkali,
květiny, ptáci, stromy, slunce,
celé dny se s ním laskali.

Za jedné zimní noci slyší
Květuška na okno zaťukat...
To zuřící skřítki holomrázci
utíkají si po své práci.

Ženou se skřítcí ze všech stran,
co je tu pláče a co ran:
to v Květuščině zahrádce
jak zvony zazvonily
motyky, rýče, lopaty,
sekyry, nůžky a pily.

Květuška na zamrzlé okno dýchne
a venku babičku vidí stát.
Otevře jí a dál jí pozve.
Z podivné babičky jde mráz.
Vyrazí baba okno, zhasí oheň,
jak střípky ledu skřípá její hlas:
„Hej děvče, zůstanu tu s tebou,
vyhánějí mě odevšad,
budeš mi sloužit ve dne v noci,
uděláš, co si budu přát!“

Nechala dveře otevřené,
sníh nahrnul se do síně,
lehla si do něho a spala.
Vyhaslo teplo v komíně.
Květuška pláče pod peřinou,
mráz v každém koutku světnice.
Chuděrka neví, že k ní přišla
dotěrná baba Zimnice.

Zlá byla baba na Květušku,
na svoji malou, drobnou služku.
Květuška pro ni k obědu
sněhové koule dělá,
prsty jí křehnou od ledu,
sníh utírá si z čela.

A nikde nemá zastání,
baba jí na mráz vyhání
a divné práce jí dává:
do nůše vítr nachytat,
sněhové vločky počítat.
Květuška poplakává,
slzy jí mrznou na tváři,
nic se jí z toho nedaří.

Když přijde jaro, chřadne baba,
okolo chaloupky se vleče slabá.

I chodívá si posedět
ke studánce na zahradu
s vodou tak chladnou jako led,
a živa je z toho chladu.

Květuška však jen rozkvétá,
vesele hledí do světa,
zahrádkou, zase jako loni,
sem tam se za motýli honí.

Slunko se opře do hlíny,
ze semen rostou květiny,
srdíčka, velké zvonky,
macešky, šalamounky,
kosatce, růže, pivoňky,
a z jader hrušně, jabloňky,
a z pecek třešně, slívy.

Dějí se velké divy!
„Květuško, růže, poupátko,
ještě něco ti chybí?
Jak se ti u mne líbí?
„Líbí se mi tu, zahrádko,
stromy zas rozkvétají
a voní jako v máji.“

Potůček děti vyhání:
„Nechte už toho koupání!“
Vylezly děti z vody
a běží na jahody.
Obklopí děti Květušku,
usednou na měkkou podušku.
Stále se vyptávají,
dech se jim při tom tají:
„Květuško, pověz, co tě trápí?“
„O zahrádku už málo dbám,
pořád strach ze Zimnice mám.“
„Jsme s tebou, nemusíš se bát!“
„Ale co se zahrádkou, děti?“
„Zahrádka neuletí,

budem ti v práci pomáhat!“
„A co až přijde zima, mráz?“

„Květuško, zimu máme rádi
a zima zas má ráda nás.
Co ta se s námi navvádí.“

I vzaly děti Květušku
do kola mezi sebe
a tančily a tančily,
až roztančily nebe.